

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Idy Hanzelovej a JUDr. Jarmily Urbancovej, v právnej veci žalobkyne obchodnej spoločnosti **S., s. r. o., so sídlom v L.**, zastúpenej **JUDr. M. T., advokátom so sídlom v L.**, proti žalovanému **Daňovému riaditeľstvu Slovenskej republiky, so sídlom v Banskej Bystrici, Nová ulica 13**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/228/7143-62055/2007/993196-r zo dňa 27. júla 2007, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 16. decembra 2008, č. k. 21S/129/2007-65, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 16. decembra 2008, č. k. 21S/129/2007-65 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Žiline podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. I/228/7143-62055/2007/993196-r zo dňa 27. júla 2007, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu proti dodatočnému platobnému výmeru Daňového úradu Liptovský Mikuláš č. 660/230/9826/07/Korč zo dňa 21. februára 2007. Týmto dodatočným platobným výmerom Daňový úrad Liptovský Mikuláš (ďalej len „správca dane“) vyrubil žalobkyni ako daňovému subjektu rozdiel dane z príjmov právnických osôb za zdaňovacie obdobie 2004 v sume 258.333,- Sk s odôvodnením, že správca dane neuznal ako daňový výdavok provízie za sprostredkovanie na základe zmlúv uzavretých medzi Š. M. – S. ako sprostredkovateľom a obchodnou spoločnosťou S., s. r. o. ako záujemcom v celkovej sume 1.320.000,- Sk.

Krajský súd v Žiline posudzujúc správnosť právnych záverov daňových orgánov pri svojom rozhodovaní vychádzal z ustanovení § 2 písm. i/, § 6 ods. 11 zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o dani z príjmov“), z ustanovenia § 20 ods. 1 Občianskeho zákonníka a z ustanovení § 13 ods. 1, § 133 ods. 1, 2, § 135a ods. 1, § 136 ods. 1 Obchodného zákonníka a dospel k záveru, že z predmetných zmlúv ani z ostatných písomností nie je zrejmá žiadna súvislosť medzi záväzkami živnostníka Š. M. - S. a odôvodnenou potrebou vykonávania predmetného sprostredkovania pre obchodnú spoločnosť S., s. r. o. Tiež krajský súd dospel k záveru, že nie sú známe žiadne dôvody, ktoré by bránili tomu, aby Š. M. ako konateľ spoločnosti S., s. r. o. realizoval obchody s tretími osobami priamo bez potreby sprostredkovania týchto obchodov živnostníkom Š. M. - S., z čoho vyplýva, že predmetné provízie za sprostredkovanie nemôžu byť zahrnuté medzi daňové výdavky.

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 246c v spojení s § 142 ods. 1 OSP tak, že žalovanému napriek jeho úspechu v konaní ich náhradu nepriznal, pretože si ich náhradu neuplatnil.

Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa žiadajúc Najvyšší súd Slovenskej republiky, aby rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovaného č. I/228/7143-62055/2007/993196-r zo dňa 27. júla 2007 a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie. Namietala, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a súčasne, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukazovala na to, že účastníkmi zmluvného vzťahu boli dva odlišné subjekty práva, a to spoločnosť s ručením obmedzeným ako právnická osoba na jednej strane a fyzická osoba podnikateľ na strane druhej, pričom v prípade každého subjektu práva tento disponuje iným identifikačným číslom. Uviedla, že možnosť uzavretia zmluvného vzťahu medzi takýmito subjektami práva je právne dovolená právnymi predpismi na území Slovenskej republiky platnými v čase uzavretia tohto zmluvného vzťahu, predovšetkým ustanoveniami Obchodného zákonníka a zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní v znení neskorších predpisov. Uviedla, že pokiaľ správca dane uvádza porušovanie vyššie citovaných ustanovení Obchodného zákonníka, konkrétne ustanovení § 135a ods. 1 a § 136 ods. 1 písm. a/, žalobkyňa poukazovala na skutočnosť, že porušenie zákazu konkurencie má dôsledky uvedené v ustanovení § 65 Obchodného zákonníka, konkrétne v jeho odseku 2 a 3, kde ide o oprávnenie a nie povinnosť obchodnej spoločnosti požadovať od osoby, ktorá porušila zákaz konkurencie vydanie prospechu z obchodu, vrátane možnosti na náhradu škody a lehôt dokedy je tak povinná osoba urobiť. Uviedla, že zákaz konkurencie nemá verejnoprávny, ale súkromnoprávny charakter a teda právne následky za porušenie zákazu konkurencie môže uplatniť vždy ten subjekt, ktorého sa porušenie priamo dotýka. Ďalej uviedla, že ak teda správca dane, resp. žalovaný spochybňuje samostatnosť, resp. identitu osôb konajúcich v predmetných zmluvných vzťahoch a možnú opodstatnenosť vykonania činnosti, ktoré boli predmetom plnenia podľa týchto zmlúv, je zarážajúce, že ani správca dane a ani žalovaný nespochybňujú vykonanie týchto činností a predmetu plnenia zo strany sprostredkovateľa v prospech daňového subjektu, keď zmysel a opodstatnenosť vykonania fakturovaných činností bola zo strany kontrolovaného daňového subjektu riadne vysvetlená a odôvodnená. Ďalej žalobkyňa uviedla, že ak nebolo preukázané, že živnostník Š. M. - S. nekonal v prospech spoločnosti S. s.r.o., je tým preukázané, že v jej prospech konal, pričom opodstatnenosť vykonania predmetu plnenia vyplýva aj zo skutočnosti, že správca dane nijakým spôsobom nespochybnil prenájom motorového vozidla S. A., ktorý na výkon predmetných činností prenajímal daňový subjekt sprostredkovateľovi. Na základe týchto skutočností sa preto javí vyhodnotenie skutkového stavu správcom dane podľa

§ 2 ods. 6 z. č. 511/1992 Zb. o správe daní a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov s odvolaním sa na skutočný obsah právneho úkonu ako účelové, nedostatočné a neodôvodnené. Žalobkyňa ďalej namietala, že samotná nezákonnosť a nesprávnosť napadnutých rozhodnutí a postupu správcu dane spočíva aj v protirečení si dôvodov neoprávneného zaúčtovania provízie za sprostredkovanie reklamy uvedených na str. 12 protokolu Daňového úradu Liptovský Mikuláš zo dňa 21.12.2006, kde v prvom odseku uvádza ako dôvod neoprávneného zaúčtovania porušenie zákazu konkurencie a v štvrtom odseku odôvodňuje neoprávnenosť výdavku skutočnosťou, že tieto činnosti vykonával daňový subjekt, čiže záujemca sám. Tvrdila tiež, že v tomto prípade správca dane zasahoval do obchodnoprávnych vzťahov subjektov, ktorých účastníkom nebol a tiež, že nesprávne použil ustanovenie § 20 Občianskeho zákonníka, pretože toto ustanovenie sa v tomto konkrétnom prípade nevzťahuje na podnikateľské subjekty. Poukazovala na to, že podnikatelia môžu podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka uzatvárať aj tzv. inominátne, teda nepomenované zmluvy, na základe ktorých realizujú plnenie pre seba, pričom príjmy a výdavky z týchto záväzkových vzťahov sú zaúčtované na oboch stranách podľa zákona o účtovníctve, preto odvolanie sa na [ustanovenie § 2 písm. i/ zákona o dani z príjmov](#) je v rozpore s ustanoveniami tohto zákona, keď daňové výdavky sú upravené v [ustanovení § 19 a nasl.](#), pričom sprostredkovateľská provízia je medzi daňové výdavky tiež zahrnutá. Z uvedeného dôvodu žalobkyňa navrhovala napadnutý rozsudok krajského súdu zmeniť a napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušiť a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 12.03.2009 na odvolanie žalobkyne navrhol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť. Poukázal na to, že žalobkyňa sa v odvolaní pridržala námietok, ktoré uviedla v žalobe. Žalovaný mal za nespochybniteľné, že Š. M. bol v roku 2004 konateľom žalobcu, t. j. spoločnosti S., s. r. o. a zároveň bol živnostníkom. Jednalo sa o tú istú fyzickú osobu. Taktiež je zrejmé, že v roku 2004 sa predmet činnosti spoločnosti S., s. r. o. prekrýval s predmetom činnosti podnikania živnostníka Š. M.. Poukazoval na to, že podľa uzatvorených sprostredkovateľských zmlúv sa sprostredkovateľ živnostník Š. M. zaviazal, že bude vyvíjať dojednanú činnosť tak, aby mal záujemca t. j. spoločnosť S., s. r. o. príležitosť uzavrieť s treťou osobou zmluvy o reklame, predmetom ktorých bude realizácia reklamnej kampane v hudobných hracích automatoch záujemcu v priestoroch a prevádzkach tretej osoby, resp. že bude vyvíjať činnosť tak, aby mal záujemca (spoločnosť S., s. r. o.) príležitosť uzavrieť s treťou osobou nájomné zmluvy,

resp. zmluvy uložení vecí, zabezpečení hudobnej produkcie a realizácii reklamnej kampane, predmetom ktorých bude umiestnenie hudobných hracích automatov záujemcu v priestoroch a prevádzkárňach tretej osoby. Uviedol, že z písomností nebolo možné vyvodit' záver, že živnostník Š. M. nekonal v prospech spoločnosti S., s. r. o. v zmysle uvedených zmlúv o sprostredkovaní. Ďalej uviedol, že žalobkyňa poukazuje na uvedené konštatovanie, pričom použitím metódy opaku dospela k záveru, že živnostník Š. M. teda konal v prospech spoločnosti S., s.r.o. Žalovaný však zastáva názor, že metódu opaku nie je možné v tomto prípade aplikovať, keďže Š. M. bol aj konateľom žalobcu aj živnostníkom a nebolo preto možné objektívne určiť za koho konal. Taktiež nebolo možné posúdiť, či živnostník Š. M. - S. v rámci výkonu sprostredkovateľskej činnosti na ktorú sa zmluvne zaviazal, využíval prenajatý automobil S. Al. so štátnou poznávacou značkou L., keďže zo zmluvy o nájme dopravného prostriedku uzatvorenej medzi prenajímateľom – obchodnou spoločnosťou S., s.r.o. zastúpenej Š. M. a nájomcom - živnostníkom Š. M. - S. vyplýva, že predmetom zmluvy je nájom automobilu v čase od 20.04.2004 do 31.03.2007, pričom zmluva neurčuje nájomcovi na aký účel má prenajatý automobil využívať. Žalovaný sa zaoberal dôvodmi, ktoré viedli konateľa žalobkyne, aby uzatvoril so živnostníkom Š. M. zmluvy o sprostredkovaní. Z vyjadrenia konateľa žalobkyne uvedeného v zápisnici o ústnom pojednávaní zo dňa 18.12.2006, ako aj z odvolania proti rozhodnutiu správcu dane vyplýva, že dôvodom vykonania sprostredkovateľskej činnosti bola postupná transformácia a preberanie činnosti živnostníka Š. M. na spoločnosť S., s.r.o., čo vzhľadom na existujúce lízingové, bankové, licenčné a autorskoprávne záväzky zo strany S. a S. nebolo možné urobiť predajom podniku, resp. jeho časti. Taktiež žalovaný poukazoval na to, že daňové výdavky musia byť svojim účelovým určením potrebné na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie príjmov daňovníka, pričom preukázanie účelovosti vynaložených výdavkov je na strane daňového subjektu. Živnostník Š. M. sa v rámci predmetných sprostredkovateľských zmlúv zaviazal k výkonu sprostredkovateľskej činnosti, ktorou vytvorí pre žalobcu príležitosť uzavrieť s tretími osobami určené zmluvy. Z predmetných zmlúv a ani z ostatných písomností nachádzajúcich sa v administratívnom spise nebola zrejماً žiadna súvislosť medzi deklarovanými záväzkami (lízingovými, bankovými, licenčnými a autorskoprávnymi) živnostníka Š. M. a odôvodnenou potrebou vykonania predmetného sprostredkovania pre žalobkyňu. Z administratívneho spisu nevyplývali žiadne dôvody, ktoré by bránili tomu, aby Š. M. ako konateľ žalobkyne realizoval obchody s tretími osobami priamo bez potreby sprostredkovania týchto obchodov živnostníkom Š. M. a preto žalovaný má za to, že predmetné provízie za sprostredkovanie nemôžu byť zahrnuté medzi daňové výdavky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 212 ods. 1 OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR www.supcourt.gov.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nie je možné priznať úspech.

Predmetom konania v danej veci bolo preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. I/228/7143-62055/2007/993196-r zo dňa 27. júla 2007 ktorým žalovaný potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Liptovský Mikuláš č. 660/230/9826/07/Korč zo dňa 21.02.2007, ktorým bol žalobkyni vyrubený rozdiel dane z príjmov právnických osôb za zdaňovacie obdobie roka 2004 v sume 258.333,- Sk. Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že v danom prípade spornou medzi účastníkmi bola otázka, či zaúčtovanie dodávateľských faktúr, ktorými živnostník Š. M. - S. fakturoval žalobkyni provízie za sprostredkovateľskú činnosť do daňových nákladov bolo oprávnené alebo neoprávnené a teda či tieto provízie možno uznať za daňovo uznateľný výdavok vynaložený na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie príjmov žalobkyne.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Jednou zo základných zásad daňového konania je zásada zákonnosti. Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov (ďalej len „zákon o správe daní“) v daňovom konaní sa postupuje v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ostatných osôb zúčastnených v daňovom konaní. Aby daňové orgány mohli uvedenú zásadu

realizovať, sú vybavené rozsiahlymi zákonnými právomocami, vychádzajúcimi zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, zakotvanej v § 2 ods. 3 citovaného zákona.

Účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Zákon o správe daní a poplatkov preto zakotvuje oprávnenia daňových orgánov, aby mohli zisťovať, či daňové subjekty si splnili svoje povinnosti stanovené príslušnými hmotnoprávnymi predpismi. Keďže ide o fiskálne záujmy štátu, zákon o správe daní a poplatkov obsahuje osobitnú úpravu zisťovania preverovania základu dane alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

Podľa § 29 ods. 1 zákona o správe daní, dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie

Podľa § 29 ods. 2 zákona o správe daní, správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Podľa § 29 ods. 8 zákona o správe daní, daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Podľa § 2 písm. i/ zákona o dani z príjmov v znení rozhodnom pre posúdenie vecí, daňovým výdavkom je výdavok (náklad) na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie príjmov preukázateľne vynaložený daňovníkom, zúčtovaný v účtovníctve daňovníka alebo zaevidovaný v evidencii daňovníka podľa § 6 ods. 11 ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 2 písm. j/ zákona o dani z príjmov v znení rozhodnom pre posúdenie vecí, základom dane je rozdiel o ktorý zdaniteľné príjmy preyšujú daňové výdavky (§ 19) pri rešpektovaní vecnej a časovej súvislosti zdaniteľných príjmov a daňových výdavkov v príslušnom zdaňovacom období, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 19 ods. 4 zákona o dani z príjmov v znení rozhodnom pre posúdenie vecí, daňovým výdavkom je aj nájomné, odplaty (provízie) za sprostredkovanie, a to aj ak ide o sprostredkovanie na základe mandátnych zmlúv alebo podobných zmlúv, uhrádzané fyzickej osobe sa zahrnú do daňových výdavkov v zdaňovacom období, v ktorom boli zaplatené. Zaplatené nájomné fyzickej osobe za príslušné zdaňovacie obdobie sa uzná najviac do výšky časovo rozlíšenej sumy prislúchajúcej na zdaňovacie obdobie.

Z obsahu administratívneho a súdneho spisu mal odvolací súd za preukázané, že Š. M. bol v roku 2004 jediným konateľom žalobkyne, t. j. obchodnej spoločnosti S., s. r. o. so sídlom v L., ktorá spoločnosť mala v predmete činnosti zapísanú aj sprostredkovateľskú činnosť. Ďalej mal odvolací súd za preukázané, že Š. M. bol v uvedenom období súčasne aj živnostníkom t. j. osobou podnikajúcou na základe živnostenského oprávnenia, pričom ako predmet podnikania mal zapísanú aj sprostredkovateľskú činnosť v rozsahu voľných živností. Správca dane vykonal u žalobkyne daňovú kontrolu na daň z príjmov za zdaňovacie obdobie roku 2004, o výsledku ktorej bol spísaný dňa 21.12.2006 protokol. Z obsahu tohto protokolu mal odvolací súd za preukázané, že správca dane neuznal ako daňový výdavok faktúru č. 0400112 na sumu 540.000,- Sk, faktúru č. 0400104 na sumu 280.000,- Sk, faktúru č. 0400106 na sumu 150.000,- Sk a faktúru č. 0400110 na sumu 350.000,- Sk majúce predstavovať provízie za sprostredkovanie podľa zmluvy o sprostredkovaní zo dňa 01.01.2004, ktorou sa sprostredkovateľ Š. M. zaviazal, že bude po dobu účinnosti zmluvy vyvíjať dojednanú činnosť tak, aby záujemca (žalobkyňa) mal príležitosť uzavrieť s treťou osobou zmluvy o reklame, predmetom ktorých bude realizácia reklamnej kampane hudobných hracích automatov záujemcu v priestoroch a prevádzkárňach tretej osoby a podľa zmluvy o sprostredkovaní zo dňa 30.09.2004, ktorou sa sprostredkovateľ Š. M. zaviazal, že bude po dobu jej účinnosti vyvíjať dojednanú činnosť tak, aby záujemca mal príležitosť uzavrieť s treťou osobou nájomné zmluvy, resp. zmluvy o uložení vecí zabezpečením hudobnej produkcie a realizácie reklamnej kampane, predmetom ktorých bude umiestnenie hudobných hracích automatov v priestoroch a prevádzkárňach tretej osoby.

Z vyššie citovaných ustanovení vyplýva, že dôkazné bremeno v daňovom konaní nesie daňový subjekt, ktorý preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom

(§ 29 ods. 8 zákona o správe daní). Aj keď dokazovanie v daňovom konaní vykonáva správca dane, ktorý daňové konanie vedie, daňový subjekt, v tomto prípade žalobkyňa sa nemôže zbaviť povinnosti predkladať dôkazy na podporu svojich tvrdení. Práve preukázanie všetkých skutočností majúcich vplyv na správne určenie dane je zásadné pre ďalší postup daňových orgánov v daňovom konaní.

V danom prípade pre uznanie daňového výdavku (§ 19 zákona o dani z príjmu) nepostačuje len zaplatenie provízie na základe zmluvy o sprostredkovaní a je zaúčtovanie v účtovníctve daňovníka, ale musí ísť o výdavok vynaložený na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie príjmov vynaložený účelne. Preto správca dane správne skúmal, aký dôvod mal konateľ obchodnej spoločnosti S., s. r. o. Š. M. na uzatvorenie sprostredkovateľských zmluvy so živnostníkom Š. M., keďže sprostredkovateľskú činnosť v rozsahu voľných živností mala žalobkyňa v predmete činnosti a naviac Š. M. bol v danom čase jediným konateľom obchodnej spoločnosti. Podľa vyjadrenia konateľa žalobkyne bola dôvodom uzavretia sprostredkovateľských zmlúv postupná transformácia a preberanie činnosti živnostníka Š. M. na spoločnosť S., s. r. o., čo vzhľadom na existujúce lízingové, bankové, licenčné a autorskoprávne záväzky zo S. a S. nebolo možné urobiť predajom podniku.

Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zhodne s názorom súdu prvého stupňa z predmetných sprostredkovateľských zmlúv nevyplýva žiadna súvislosť medzi lízingovými, bankovými, licenčnými a autorskoprávnymi záväzkami živnostníka Š. M. a odôvodnenou potrebou uzatvorenia takýchto zmlúv so žalobkyňou.

Vychádzajúc z uvedených skutočností žalobkyňa nepreukázala ani v konaní pred súdom dôvodnú potrebu uzatvorenia sprostredkovateľských zmlúv s živnostníkom Š. M. a aj podľa názoru odvolacieho súdu vzhľadom na predmet činnosti mohla žalobkyňa realizovať predmetné obchody priamo bez potreby sprostredkovania. Žalobkyňa teda nepreukázala vecnú súvislosť (účelnosť) vynaložených výdavkov vo forme vyššie uvedených provízií a preto v danom prípade predmetné provízie nie je možné zahrnúť medzi daňové výdavky v zmysle § 2 písm. i/ a j/ zákona o dani z príjmov.

Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací dospel k záveru, že námietky žalobkyne vznesené v odvolaní nie sú opodstatnené, a keďže v rozhodnutí a postupe žalovaného ani krajského súdu nezistil iné vady,

ktoré by mohli viesť k zrušeniu rozhodnutia žalovaného alebo rozsudku prvostupňového súdu, napadnutý rozsudok Krajského súdu v Žiline podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a podľa § 250k ods. 1 OSP, nakoľko žalobkyňa v odvolacom konaní úspech nemala a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprislúcha a ani mu v odvolacom konaní trovy nevznikli.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 20. apríla 2010

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková